

KAYNANA YÜZÜNDEN YIKILAN YUVA

Sanırım Nisan ayının son günleri idi. Odamda çalışıyordum. Odamın kapısı açıldı. Koridorda birilerinin konuşmaları dikkatimi çekti. “Kadir Keskin, ben bu ismi tanıyorum; ama o mu bilmiyorum. Bizim bir sınıf arkadaşı vardı. Onun ismi de Kadir Keskin’di. O, olmasın!” şeklilde konuşmalar geliyordu. Bu konuşmaları duyunca dışarı çıktım. Benimle aynı yaşlarda bir bey ile yanında kızı yaşlarında bir bayan, görevli arkadaşlarla konuşuyorlardı. Benimle yaşıt olan beye dikkatlice bakınca yirmi beş yıl önce aynı sınıfta okuduğumuz bir sınıf arkadaşım olduğunu anladım. Kısa sürede birbirimizi tanıdık ve sarmaş dolaş olduk. Kendilerini hemen odama aldım. Çay kahve ikram ederken o eski günlerimizi ve arkadaşları tekrar andık. Sonra konu yanındaki genç bayana geldi. Yanındaki bayanın gelini olduğunu, düğünlerini yeni yaptıklarını, oğlunun ise askeriyede Üsteğmen olduğunu, ancak İzmir’e tayin edildiğini, gelininin öğretmen olduğunu, ancak eş durumuyla Manisa Lisesine Biyoloji öğretmeni olarak tayin edildiğini söyledi. Ardından eski arkadaşım olması hasebiyle gelinini bana emanet edeceğinden hem memnun hem de içinin rahat olduğunu belirtti.

Ben de merak etmemesini, gelininin bundan böyle kızım olduğunu, İzmir’e rahatça gelip gidebilmesi için ders programda gerekli kolaylığı göstereceğimi belirttim. Daha sonra müdür baş yardımcısı olan Hikmet Bey’i arayarak arkadaşımı ve gelinini tanıştırdım. Durumu anlatıp gerekli kolaylığı göstermesini rica ettim. Bayan öğretmenimizi okulumuzda göreve başlattık.

İki ay sonra okullar tatile girdi. Yaz tatilinden sonra da öğretmenler okula gelmeye başladı. Sene başı öğretmenler kurulu toplantısı için hazırlık yaparken arkadaşımın gelini olan biyoloji öğretmeni (...) Hanım kapıdan girdi. Ben, kendisini neşeli ve mutlu bir havada beklerken o kadar üzüntülü ve karamsar bir hali vardı ki odaya girdi, daha “(...) Hanım, ne oldu?” demeden ağlamaya başladı. Gözlerinden oluk gibi yaşlar akıyordu. Buyur edip koltuğa oturtuktan sonra sakinleşmesini bekledim ve ne olduğunu sordum. (...) Hanım, “Neler olmadı ki Müdür Bey! Eşim beni evden attı. Eve almıyor. Oysa birbirimizi severek ve anlaşarak evlenmiştik.” dedi. Hem ağlıyor hem de yaşadıklarını anlatmaya devam ediyordu. Mübalağasız on beş dakika hüngür hüngür ağlamıştır. Kendisine kolonya ikram ettim, çay söyledim. Biraz sakinleştikten sonra olayı anlattı.

Askerler, her yıl araziye çıkarlar. Arazi şartlarında savaş tatbikatları yaptırılır. Ben de askerliğimi yedek subay olarak yapmıştım, biz de üç – dört haftalık sürelerle araziye çıkar, bu süre içinde hep arazide kalırdık. Gelin hanımın kocası da üç hafta arazide kalacağından hanımının evde yalnız kalmasını istemez. Bu arada hanımına yoldaş olsun diye memleketi Karaman’dan annesini çağırır. Hanımından ayrılırken onun boynuna sarılır ve bu yirmi bir günün ayrı nasıl geçeceğini düşünerek arazi görevine çıkar.

Hanımı ile annesi evde gayet huzurlu ve güzel bir şekilde otururlarken bir gün oğlanın annesi gelininin geç kalkmasından ve kahvaltıyı geç hazırlamasından alınır. Kendince “Gelin beni bu evde istemiyor.” düşüncesiyle gelinine bile haber verip Allaha ısmarladık demeden Karaman’a döner. Oğlan yirmi bir gün sonra araziden döndüğünde bakar ki annesi evde yok. Hanımına annesinin nerede olduğunu sorar. Hanımı, haber vermeden memlekete Karaman’a gittiğini söyler. Oğlan hemen telefona sarılıp “Anne, hayırdır; ben seni (...) yoldaş ol diye çağırdım, niye beklemedin?” dediğinde annesi “Kovulan, istenmeyen yerde durulur mu?” diye karşılık verir. Bunun üzerine oğlan “Benim annemi evden kovulan kadının benim evimde işi yok!” diyerek hanımını kolundan tutarak gecenin bir yarısında kapı dışarı eder. (...) Hanımın yalvarıp yakarması, ağlaması sonucu değişirmez. Bu olay, bin dokuz yüz seksen üç yılında olmuştu. Tabii o yıllarda günkü gibi bırakın cep telefonlarını evelerde bile telefon yoktu. (...) Hanım, babasına haber veremiyor. Nihayet oturdukları apartmandaki daire komşularından biri eve alıyor, babasına haber veriyorlar. (...) Hanımın babası geliyor, oğlana ne kadar dil döktüyse de oğlan Nuh diyor, peygamber demiyor. Oğlanın ailesi de kendilerini geri çekiyor. Gelinin babası ve (...) Hanım çaresiz bir duruma düşüyorlar.

(...) Hanım, bunları anlattıktan sonra “Kadir amca, hiç kimseye söylemedim ama size itiraf ediyorum, intihar etmeyi düşünüyorum.” demisin mi? Beni birden ateş bastı. Öğretmenler Kurulu toplantısı için beni bekleyen öğretmenlere toplantı yapmak üzere Müdür Baş yardımcısı arkadaşım Hikmet Öymener Beyi gönderdim. Gerçekten öğretmenin düşüncesinde kararlı olduğunu hissettim. (...) Hanıma şunu söyledim. “(...) Hanım, ben sizi öğretmen olarak değil, kızım olarak görüyorum. Bir defa bu toplumda eşinden ayrılan sadece sen değilsin. Bizim dinimizde umutsuzluk küfürdür. Hele intihar, en büyük suçtur. Şu söylediğimi iyi dinle! Sen, inançlı bir ailenin inançlı bir kızıydın. Allah bir kapıyı açmadan mevcut kapıyı kapatmaz. Allah bir kapıyı kapatırsa, karşılığında bin kapı açar. Lütfen bu küflü düşünceyi kafandan hemen sil, at. Bir daha senden böyle bir şey duymak istemiyorum. Gençsin, üstelik elinde gül gibi bir mesleğin var. Sen kaybetmedin, kocan seni kaybetti.” gibi sözlerle kızcağızı teskin etmeye çalıştım. Bu arada beni dikkatlice dinlediğini ve söylediklerimin onu etkilediğini hissettim. Hemen eve telefon açarak hanımına durumu izah ettim. Birkaç gün misafirimiz olacağını belirttim.

Neticede gün geçtikçe (...) Hanım sakinleşmeye başladı. Yine de içinde bir yakınlaşma umudunu kaybetmediğini gördüm. Bu arada memleketten annesi babası geldi. Manisa’da beraberce oturmaya başladılar. Biz öğretmeni teskin etmeye çalışırken bu defa (...) Hanımın babası bir tuhaf olmaya başladı. İki de bir, “Bu benim kızıma yapılır mı?” diyerek bunalıma girdi.

En nihayet çıkmayan candan umut kesilmez derler, oğlanın babası arkadaşım olması nedeniyle ben de araya gireyim, dedim. Bir gece ailecek (...) Hanımın amcasını da yanımıza alarak İzmir’e oğlanın oturduğu eve gittik. Evin kapısına vardık, zili çaldık. Kapıyı oğlan açtı. (...) Hanımın amcasını görünce

“Benim sizinle işim bitti.” diyerek kapıyı yüzümüze kapatıp çok büyük bir saygısızlık yaptı. (...) Hanımın amcası o kadar perişan oldu ki anlatamam. Ben ise hepten kızdım ve zile inadına bastırarak kapının tekrar açılmasını sağladım. Kapıyı açan oğlana, “Bak delikanlı, ben senin babanın sınıf arkadaşayım. Baban sayılırım. Aç kapıyı, içeri girip senin bir kahveni içmeden Manisa’ya dönmeyeceğim.” dedim. Benim bu kararlı halimi gören oğlan kapıyı açmak zorunda kaldı. İçeri girdik. Baktım, annesi de içeride, beraber kaldıklarını gördük. Annesi kahveleri ikram ettikten sonra dedim ki “Delikanlı, ben baban yaşında bir insanım. Aynı sınıfta beraber okuduk. Senin baban çok iyi bir insandır; ama senin misafir karşılama tarzını hiç ama hiç beğenmedim. Babana telefon açacağım ve ‘oğlun subay olmuş, ama o Türk milletinin en büyük özelliği olan misafir kabul etme nezaketini öğrenememiş,’ diyeceğim. Günün bütün yorgunluğuna rağmen Manisa’dan kalkıp buraya bir cümle söylemeye geldim. Hanımın seni seviyor, Allah rızası için bunu söylemeye geldim. İster alırsın, istemezsen almazsın. Ama şunu iyi bil ki ‘Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste.’ demiş büyüklerimiz. Unutma kimsenin ahı kimsede kalmaz!” dedim. Sonra da Allaha ısmarladık diyerek evi terk ettik.

O evde öyle bir kaynana gördüm ki Allah, düşmanımın başına bile böyle bir kadın musallat etmesin. Saçından tırnağına kadar yüzünden cidal akan bir tipti. Araları düzelmedi, olmadı ve birbirlerinden boşandılar.

Sonuç mu? (...) Hanım, zamanla olayın şokunu atlattı. Babası psikiyatri tedavisi gördü. Zaman, her şeyin ilacıdır, derler. Gün geçtikçe olayın etkisinden uzaklaştılar. (...) Hanım, üç – dört yıl sonra iyi bir evlilik yaptı. Her şey düzene girdi. Sürekli görüşürüz, (...) Hanım bir gün bana şu itirafta bulundu “Müdür Bey, o gün sizin odanıza girdiğimde intihar etmek için kesin kararımı vermiştim. Ama orada “Allah’tan umut kesilmez, Allah bir kapı açmadan mevcut kapıyı kapatmaz.” sözünüz kafama sanki çivi gibi çakıldı. Her intihar düşüncesinde, konuştuklarınız aklıma geldikçe rahatlardım. Size minnet borçluyum.” diye o günkü duygularını belirtti.

Yaşım ve uzun yıllar idareci olmam nedeniyle hem çok mutlu olaylara hem der mutsuz olaylara şahit oldum. Özellikle genç çiftlere şunu hatırlatmak istiyorum. Genç evliler, evliliklerinin ilk yıllarında çok dikkatli olmalılar. Özellikle genç damatlar için bu hatırlatmayı yapmak istiyorum. Başlangıçta oğlan anneleri, oğlunun sanki elinden alınacağı, gelinler de kayınvalidenin oğluna olan bu düşkünlüğünü, sevgisini kıskanıyorlar. Daha doğrusu sevgi paylaşmazlığı yüzünden severek ve anlayarak evlenen gençlerin mutluluğu bir hiç yüzünden gölgeleniyor, boş yere yıkılıp gidiyor. Burada erkeklerin anneleriyle hanımları arasında bir orkestra şefi gibi her ikisini de idare etmesi gerekir.

Genç gelinler için de şunu söylemek istiyorum. İnsanoğlu, en uzun süreyle annesini, ama en çok da hanımını severmiş. Ama eşlerin birbirlerine olan sevgisi bir gün nefrete dönüşebildiği halde anneye olan sevgi ne nefrete dönüşür ne de bitirmiş. Bir de gelinlerin şunu çok iyi anlamaları gerekiyor.

Anne ile oğulun sevgisi farklıdır. Bunu iyi anlamaları gerekir. Bu sevgi farklılığını anlayamayanların evlilikleri maalesef amaçsız ve boş kıskançlıklar yüzünden o güzelim evlilikler heba olup gidiyor. Kocalarını kaynanalarından kıskanmak, herhalde en mantıksız ve en anlamsız davranış olsa gerek. Hırs, kıskançlık, öfke, hasetlik, insanın aklını gölgelermiş. Lütfen evliliğinizin ilk yıllarında bu tür hastalıklara kendinizi kaptırmayın.

Gelelim o burnu büyük, kendini beğenmiş damat beye! Daha sonra aldığım habere göre yaptığı ikinci evlilik de annesi yüzünden boşanma ile sonuçlanmış. Bunun üzerine delikanlı kendini alkole vermiş. Genç yaşta ordudan atılmış.